

Dobré sobotní dopoledne Šrámkův Písku,

doufám že přežil jsi noc úvodní, a hotov jsi k dalším radovánkám. A že nás jich dnes čeká mnoho. Nad řekou rozklene se po včerejším lijáku duha, a v divadelních sálech zavládne divokost sdělení i nejrůznějších forem. Čeká nás přívál vjemů i vášně v diskusích. Nezapomeň však ani na kvalitní stravu a pitný režim, neb nikoli jen rozpravami a podíváním je divák živ. Nenech si zkazit svou dobrou náladu případnými bloudy, či jinými otravníky. Bav se skvostně a naplno žij, protože právě to je důvod našeho zdejšího spočívání. Ať je radost v Tobě dnes setrvalým hostem. Umění zdar, divadlu zvláště! (KlariN)

Ztraceno v Sudetech?

Mladý ašský divadelní soubor Babodrama se vydal nelehkou cestou otevírání starých ran, a ke svému nezpochybnitelně respektu hodnému záměru si vyvolil dramatickou předlohu Barbory Vlnasové **Zalděná/Mauerschau**. Drama žánrově oscilující mezi dějinnou freskou a kabaretem poskytuje mnoho výživných podnětů pro tvůrčí imaginaci a zároveň představuje ideální výchozí bod pro rozjímání nad nejednoznačností moderních středoevropských dějin. Od původní idey je ovšem k úspěšnému divadelnímu artefaktu poměrně daleko a bez komplexní dramaturgické analýzy a empatického, leč zároveň pevného režijního vedení se zde vskutku obejít nelze. Mladistvá, upřímně vroucí

energie zúčastněných aktérů bohužel bolestně naráží na jejich hereckou nezkušenost, nepřehledně realizované dramatické situace, a vágně vystavěnou kabaretní linku, která nezvládá představení vtisknout vnitřní řád a pokoj. Inscenaci tak postupně ovládá překotná mluva, a scénický chaos. Velmi dobře naopak působí živá kapela, jejíž vstupy nenásilně gradují hypnotickou atmosféru, a neokázale interpretované písně, jež mají zjevný emocionální přesah, aniž by jen na vteřinu zavanuly muzikálovou šmírou. Sympatií tedy rozhodně nejsem prost. Cíl je sice ještě na míle daleko, leč stezka vyvolená, na věci mnohé vábí. Našlapujte opatrně, a nebojte se pádů. (KlariN)

Pro mě tomu chyběla dostatečná divadelní struktura – vybudování nebo alespoň naznačení situací a vztahů, rytmizace apod. Připadalo mi, že důraz je na výpověď, ne až tak na divadlo či divadelnost. Což třeba mnohým divákům nevádí a je to spíš můj problém, jen mě to prostě jako divadelního diváka příliš nevtáhlo. (Odo)

Kotelna s poměrně jemným předivem pavučin

„Ahoj můj miláčku“ – uvítání u mříže na schodech do kotelny Divadla Pod čarou. Celkem srdečné, ale zároveň trochu autoritativní uvítání (které ze strany herečky naznačuje: „vím, co dělám“). Cítil jsem se jako miláček, zároveň jsem cítil určitý odstup. Věřím, že cílený, dobře adjustovaný divadelní odstup. Je příjemný nebo nepříjemný? Korektní nebo nadbytečný?

Poté přednášení intimních dopisů. Dokonalý divadelní přednes, dokonalá divadelní stylizace. Přemítám, jestli mi nevádí, že vše není intimnější – když už se všichni vzájemně dotýkáme – jestli mi nevádí, že herci nejsou o něco civilnější a niternější. Ale zase: nebyla by větší civilnost a intimnost už na škodu, nebyla by příliš invazivní, protivná? Tuto otázku neumím rozhodnout, tak ji jen nadhazuji. A vlastně celkem věřím tvůrcům, že zvolili správnou míru.

Celou dobu jsem hleděl na nesmírně propracovanou sklepní pavučinu upředenu velmi trojrozměrně a komplexně, zdánlivě bez jednotné struktury. Při vnímání textu se mi postupně začínalo podobným způsobem zhmotňovat předivo vztahu dvou „miláčků“ a předivo jejich vztahů vůči ostatním lidem a ostatnímu světu.

No, a na další otázku znám odpověď docela dobře. Byl jsem připravený divák, takže jsem věděl, že mi herečka a herec budou říkat texty z dopisů Juliany a Martina Jirousových. Je ale důležité to vědět? Myslím, že to důležité není, myslím, že texty i herci komunikují univerzálně – není zásadní, že právě tyto konkrétní dopisy si napsali právě konkrétní osobnosti s konkrétními osudy. Myslím, že vše je možné vztáhnout na jakýkoli upřímný život. (Odo)

Ahoj můj miláčku překvapí diváka především svou interaktivní, intimní formou. Herci hrají v těsné blízkosti jen pro dva diváky. Ocitla jsem se mírně v rozpacích z něžných doteků mezi hercem a mnou – divákem, ač zdůrazňuji, že nebyly nikterak násilné, zachovávaly meze slušnosti a byly spíše letmé, minimální. Přesto si osobně dovedu přestavit větší komfort. Ráda bych si nejprve postavy a herce prohlédla s nějakým odstupem, a s postupným naladěním, kterým by se mohl přirozeně bořit distanc mezi herci a diváky. Poté by si možná herci díky pomalému naladěním se všech zúčastněných mohli občas dovolit více prohloubit blízkost. (Terezie)

Zachyceno při debatě o viděném:

Divák č. 1: Líbila se mi kapela, i když písně mohly být žánrově nápaditější. Děkuji souboru, že přinesl toto téma.

Divák č. 2: Je důležité, aby i mladí lidé zpracovávali témata, která nezažili. Takhle se může předávat téma nebo zkušenost z generace na generaci. Tento soubor se do toho pustil a to oceňuji.

Zoja M.: Oceňuji radost, kterou jste vnesli do práce na tak těžkém tématu. Líbila se mi jistá nejednoznačnost, nedoslovenost, téma jste nezjednodušovali. Ze začátku mi přišlo, že jste byli nervózní, a proto jste možná zbytečně drmolili a špatně vyslovovali. V divácích zůstává otázka: Jak to tedy všechno bylo?

Tomáš Ž.: Bylo zajímavé sledovat, že jste se zkusili naladit na určité bolavé místo paměti národa.

Formě, která spojovala jednotlivé epizody, jsem nerozuměl (kabaret na mě působil triviálně).

Představení mohlo být obohacené o individuální příběhy vašich předků z pohraničí.

Herečka souboru: Téma jsem původně znala jen z hodin dějepisu a nic mi neříkalo. Díky tomuto textu jsem se o tématu pobavila s babičkou, která mi zprostředkovala svou zkušenost. Díky babičce jsem pochopila hloubku textu a téma se pro mě stalo osobním. (zapsala Terezie)

Televize – instituce – rytmus dní

V sobotu bude od 10 h provedena inscenace **Budiž pestr!** Rozhovor s Janem Gérykem o jejím kontextu:

Jak vzniklo slovo pestr?

„Pestr“ je slovo „pestrý“ zkrácené tak, aby se to rýmovalo se Silvestr. Zpopularizováno názvem hlavního silvestrovského pořadu Československé televize v roce 1972 „Silvestr, budiž pestr“.

Co znamená BH feat?

BH feat. Uhřík – V několika mých prvních hrách se vždy objevovala nějaká postava, která byla členem fiktivního novojičínského divadélka Uhřík, které tím pádem bylo moderně řečeno tzv. na „featu“ (ve spolupráci, jako host). I když už to neplatí, resp. o postavách to napřímo nevíme, Uhřík zůstal. No a začátek názvu se mění vždy podle toho, kdo reálně hraje: když jsem hrál sám, bylo to HG, když s vícero novojičíňáky, bylo to NJ, a teď s Bárou je to BH, což může být Barbora Hubáčková nebo taky Bára a Honza.

Pamatujete se osobně na silvestry nebo jiné rodinné události s televizí?

Já jsem byl poměrně televizní dítě, takže spoustu pohodových rodinných vzpomínek mám spojených právě se společným díváním se, včetně toho silvestrového, na televizi (a to v pravém slova smyslu, nikoli na „filmy“, ale prostě na „televizní program“). Drží se mě to doteď, mám rád i televizi jako instituci, zajišťuje pravidelný rytmus.

Jak se vám hraje, když každý z vás je, myslím, úplně jinak herecky založený – jeden spíše na verbálno, druhá spíše na fyzično (nemýlím-li se)?

Tohle je naše první společná hra, kterou budeme v Písku hrát teprve podruhé a která ani nevyžadovala mnoho zkoušení, takže

zatím je těžko odpovědět. Ale jak si rozumíme mimo jeviště, tak moc cvičit nemusíme a vlastně ani kdovíjak „hrát“ a nějak to jde samo. (ptal se Odo)

Pod hlohem odváděli mne
když jste mizely v bráně
Františka ještě mávala mi
teď už jsme zase s Bohem sami

*(Vzhledem ke dvojnásobnému výročí
mistra Šrámka a tematické souvislosti
s inscenací **Ahoj můj miláčku** jsme do
(ode)psance nemohli nevložit další
z *Magorových labutích písní.*)*

*Kromě tohoto tištěného (ode)psance
píšeme také na tyto adresy:*

blog.sramkuvpisek.cz

www.facebook.com/sramkuvpisek